

Arrest

nr. 215 297 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 oktober 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 november 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 april 2018.

1.3. Op 8 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Markaz Makaken, Al Minya, te Egypte op 1 augustus 1992. U heeft de Egyptische nationaliteit en u bent orthodox christen. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U heeft altijd in de wijk Markaz Makaken gewoond. Toen u zeven jaar was verhuisde u van Ezbet Georges naar Manshit Fawziya waar u verbleef tot 10 of 11 juli 2017. U verbleef samen met uw ouders in een appartement, boven de elektrozaak die u was begonnen. Op 10 of 11 juli 2017 dook u onder in een hotel in Alexandrië, waar u tot 11 oktober 2017 verbleef. Van september 2016 tot oktober 2016 verbleef u in Nederland, u bezocht toen uw enige zus die daar op basis van gezinshereniging verbleef.

In 2014 stichtte u een elektrozaak, waar uw vader u assisteerde. U geeft aan dat uw vader op 4 juli 2017 door R.(...) A.(...) A.(...) met messteken om het leven werd gebracht. R.(...) A.(...) A.(...) behoort tot een salafistische groepering. Een vijf tot zes maanden voor de moord op uw vader, kende u reeds problemen met R.(...) A.(...) A.(...). Hij wilde dat u de elektrozaak sloot op vrijdag. Om de twee maanden kreeg u dit te horen. U ging hier niet verder op in, het waren louter discussies. Twee weken voor de moord op uw vader escaleerde het probleem, R.(...) begon te roepen dat u de winkel moest sluiten. Op 4 juli 2017 was u bezig in het magazijn van de elektrozaak. R.(...) kwam binnen in het kantoor waar uw vader zat, vroeg naar u en plotseling kreeg uw vader een messteek in zijn borst. U hoorde veel lawaai, kwam binnen in het kantoor en zag uw vader bloeden. U bracht hem naar het ziekenhuis. A.(...), de eigenaar van de zaak tegenover de elektrozaak, kwam binnen toen R.(...) naar buiten liep. U ging met deze zaak naar de politie. A.(...), die getuige was, verscheen niet op de zitting om te getuigen waardoor de zaak telkens werd uitgesteld. Een drietal dagen na het incident kreeg u bedreigingen via de familie van R.(...) om uw klacht in te trekken. Uw priester, E.(...) S.(...), raadde u aan om het land te verlaten. U dook onder in Alexandrië, u hoopte nog te kunnen terugkeren, maar op 11 oktober 2017 gaf u de hoop op en verliet u Egypte. Op 16 juli 2017 nam uw moeder haar intrek in een nonnenklooster in Caïro. Op 22 januari 2018 had u voor het laatst contact met priester E.(...) S.(...) die u wederom aanraadde om niet terug naar Egypte te keren. Momenteel heeft u sporadisch contact met een vriend die u op de hoogte houdt van de zaak.

Op 11 oktober 2017 verliet u Egypte. U werd over water en land gesmokkeld. Op 26 oktober 2017 kwam u aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 7 november 2017.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: kopie van uw identiteitskaart, kopie van uw geboorteakte, processen-verbaal van politie en parket in verband met het overlijden van uw vader, een medisch verslag in verband met overlijden van uw vader, de overlijdensakte van uw vader en documenten aangaande uw elektrozaak in Egypte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U geeft aan dat de problemen reeds een vijf à zes maanden vóór de moord op uw vader begonnen waren. U zegt dat R.(...) A.(...) A.(...) u om de twee maanden benaderde met de vraag uw winkel op vrijdag te sluiten, maar dat dit evenwel louter om discussies ging (CGVS p.7). U meermaals de kans geboden te verduidelijken om welke reden de problemen, twee weken voor de moord op uw vader, dan escaleerden, zegt u "omdat ik niet geluisterd had naar hem." en geeft u aan dat het hem gek gemaakt had dat een christen tegen hem ingaat (CGVS p.7-8).

Het CGVS vindt deze verklaring weinig bevredigend om te verduidelijken om welke reden de problemen escaleerden en uw vader het plots met zijn leven moest bekopen. U kan totaal niet verklaren waarom uw belager, die het tot dan toe slechts bij woorden had gehouden en jullie slechts sporadisch, om de twee maanden, had opgezocht het plots nodig achtte uw vader te vermoorden. U werd bovendien gevraagd alles te vertellen wat u weet over R.(...) A.(...) A.(...). Het CGVS stelt vast dat u bitter weinig, zo goed als niets, weet te vertellen over hem. U geeft aan dat niemand weet wat hij doet en u verwijst zonder meer naar het gegeven dat zijn vader een zaak heeft (CGVS p.8). Wanneer u aangeeft dat u sinds een vijf à zestal maanden voor de moord op uw vader met R.(...) A.(...) A.(...) in aanraking kwam, wordt er van u verwacht meer te kunnen vertellen over hem. Er wordt van u verwacht een gedetailleerder beeld van hem te schetsen daar deze u bedreigd heeft, het leven van uw vader heeft ontnomen en hij de reden is waarom u uw land heeft verlaten. Het is dan ook totaal niet geloofwaardig dat u blijkbaar niets ondernomen heeft om informatie over hem te vergaren, noch blijkt uit uw verklaringen dat u uw contacten binnen de kerk op hem zou hebben aangesproken.

Ook stelt het CGVS een tegenstrijdigheid vast wanneer het gaat over waar u was tijdens de moord op uw vader. U verklaart bij DVZ "Op een dag kwam hij (R.(...) A.(...) A.(...)) naar onze zaak. Ik was boven, mijn vader was beneden. R.(...) stak mijn vader met een mes en sloeg op de vlucht. ... Ik kwam naar beneden en ik bracht mijn vader meteen naar het ziekenhuis." (zie Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Evenwel geeft u bij het CGVS een andere versie van de feiten, u zegt dat u het niet met uw eigen ogen gezien heeft, maar dat u wel aanwezig was in de zaak en u geeft vervolgens meer verduidelijking door een tekening te maken op het blad van de tolk "Kijk, je hebt kantoor/etalage, dan ga je langs deur naar magazijn en ik zat in het magazijn." en bevestigt u dat u op dezelfde verdieping als uw vader was, louter afgescheiden door een deur (CGVS p.8). U hiermee geconfronteerd, zegt u dat het bij DVZ waarschijnlijk fout begrepen is (CGVS p.8). De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar u was op een dermate ingrijpend moment in uw leven, met name de moord op uw vader, is weinig geloofwaardig, dat hoeft verder geen betoog. Een andere tegenstrijdigheid is het feit dat u aangeeft bij de DVZ dat u de camerabeelden overhandigde aan de politie (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5), maar bij het CGVS stelt u dat u dit niet heeft gedaan, dat de politie waarschijnlijk de bewakingscamera heeft weggenomen (CGVS p.10). U met deze discrepantie geconfronteerd, stelt u "neen, ik was in het ziekenhuis, ze (de politie) hebben dat eraf genomen" (CGVS p.10). Gezien u zeer expliciet was in uw initiële verklaringen bij DVZ ondermijnt deze tegenstrijdigheid nog verder uw geloofwaardigheid. In dit kader dient ook aangestipt te worden dat u niets kan vertellen over uw bewering dat A.(...) bedreigd werd. Immers, u hiernaar gepeild komt u niet verder dan te stellen dat u geen details kent omdat A.(...) elke confrontatie met u vermijdt (CGVS p.8-9). Het hoeft niet te verwonderen dat deze vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheid de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees ook doen wankelen.

Daarnaast heeft u niet kunnen overtuigen in de bedreigingen die u ontvangen heeft en die u ertoe aan hebben gezet het land te verlaten. U geeft aan dat u enkele dagen na de moord op uw vader, bedreigd werd door familieleden en kennissen van R.(...) om uw klacht in te trekken (CGVS p.7-9). U geeft aan dat u zowel verbaal bedreigd werd om uw klacht in te trekken, alsook dat u drie berichten ontving (CGVS p.8). Het CGVS merkt op dat u bij de DVZ niet spreekt over deze dreigberichten (Vragenlijst CGVS punt 3). U geeft aan dat u daar enkel gevraagd werd de hoofdlijnen uiteen te zetten en niet de details (CGVS p.8). Daar dreigberichten volgens het CGVS geen detail zijn en zij essentieel en concreet zijn om uw beweerde vrees te staven, vindt het CGVS uw verklaringen over deze dreigberichten dan ook weinig geloofwaardig. Hierbij dient tevens aangevuld te worden dat u gevraagd werd of u deze berichten kon voorleggen (CGVS p.8). U gebruikt een zwak argument dat u dit niet kan omdat deze op uw Egyptische simkaart staan (CGVS p.8). Het CGVS stelt vast dat u reeds in Egypte in uw hoofd had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, uw zus informeerde u immers dat u naar België diende te gaan (CGVS p.7). Er kan dan ook verwacht worden dat u alles in het werk gesteld zou hebben om de bewijzen die u heeft om uw verhaal te staven voor te leggen. Verder spreekt u erover dat R.(...) en zijn familie 'grote mannen' zijn en ze gemakkelijk mensen kunnen vermoorden (CGVS p.8-9). Gezien deze bewering kan er bovendien verwacht worden dat het voor hen weinig moeite zou gekost hebben om u op efficiëntere manieren onder druk te zetten. De weinig overtuigende bedreigingen die u schetst stroken in dat opzicht dan ook niet met het beeld dat u schetst over zij naar wie uw beweerde vrees uitgaat.

Verder stelt het CGVS vast dat u aangeeft dat u drie maanden onderdook in Alexandrië in de hoop om terug te keren, maar dat u op basis van de boodschappen die de priester ontving, ertoe aangezet werd het land te verlaten (CGVS p.7, 9-10). Het CGVS heeft verschillende pogingen gedaan u te bevragen

wat de concrete aanleiding was om welke reden u de hoop had opgegeven, maar ook hier antwoordt u vaag op de vragen (CGVS p.9).

U gevraagd op wat de priester zich baseerde toen hij u zei dat er geen hoop meer was, zegt u zonder meer dat u teveel problemen hoorde en verwijst u naar incidenten die zich voordeden in Egypte (CGVS p.9, 10). Het hoeft niet te verwonderen dat de woorden van de priester "Die mensen zijn omgekomen omdat ze geen problemen hadden, laat staan iemand die problemen heeft, vertrek maar." (CGVS p.9) evenmin kunnen overtuigen, daar deze op zijn zacht gezegd weinig concreet zijn.. Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen niet bijdragen om uw beweerde vrees te staven. Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat u in het begin van het onderhoud gevraagd werd alle verblijfplaatsen op te sommen waar u gewoond of verbleven heeft tot uw vertrek naar België (CGVS p.3). U vermeldt dat u tot juli 2017 in Markaz Makaker verbleef, maar u laat het na om uw verblijf van, nota bene drie maanden, in Alexandrië te vernoemen (CGVS p.3). Dit laat u tevens na bij de DVZ. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, geeft aan dat u dacht dat het om officiële verblijfplaatsen ging (CGVS p.5). Het hoeft niet te verwonderen dat het niet vermelden van uw verblijf, gedurende nota bene, drie maanden, uw geloofwaardigheid mede ondermijnt.

U geeft daarnaast ook aan dat sinds 22 januari 2018, toen u reeds in België was en uw verzoek om internationale bescherming reeds was ingediend, het contact met priester E.(...) S.(...) gestopt was (CGVS p.10). U gevraagd om welke reden dit kwam, geeft u aan dat u geen zin meer had (CGVS p.10). Deze ongeïnteresseerde houding strookt niet met iemand die een dermate vrees heeft voor vervolging in zijn land van herkomst. Te meer daar u aangeeft dat u op aanraden van priester E.(...) S.(...) het land heeft verlaten en hij tevens een spilfiguur was in het doorgeven van boodschappen. Daarnaast geeft u aan dat u wel via een vriend de zaak opvolgt, maar wanneer u gevraagd werd dit te concretiseren, geeft u wederom niets overtuigend (CGVS p.10). Het hoeft niet verwonderen dat dit uw geloofwaardigheid ook niet ten goede komt.

Op basis van het geheel van bovenstaande observaties heeft u niet kunnen overtuigen in de door u geuite vrees. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u de status van erkend vluchteling niet kan worden toegekend.

Volledigheidshalve dienen de documenten besproken te worden die u neerlegt. De kopies van uw geboortakte en uw identiteitskaart, hebben betrekking op uw identiteit en worden door het CGVS niet in vraag gesteld. Het CGVS vindt het bezwaarlijk dat u uw paspoort niet voorlegt. U geeft aan dat u dit niet mocht meenemen van de smokkelaar, en dat u ook geen kopies kan bemachtigen omdat de deur van uw woning en de zaak verzegeld is. Daar een paspoort een essentieel document is in de procedure, is uw zwakke verklaring onafdoende, dat hoeft geen verder betoog. U meermaals hiermee geconfronteerd, geeft u tot slot aan "Ze willen dat ik paspoort voorleg, omdat ze denken dat ik niet terugkeerde naar Egypte, dat ik rechtstreeks van Nederland naar hier kwam." (CGVS p.10) en geeft u zelf een aanzet om welke reden het CGVS uw verklaring dat u uw paspoort niet kon meenemen niet afdoende vindt. Het CGVS verdenkt u ervan het CGVS moedwillig te willen misleiden door het niet voorleggen van uw paspoort. Hierbij dient eveneens aangestipt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u het visum van Nederland in Jordanië heeft aangevraagd, maar geeft u aan dat dit niet het geval is. Wederom een reden om dewelke uw geloofwaardigheid meer en meer in vraag wordt gesteld. De processenverbaal die u neerlegt aangaande de problemen worden door het CGVS, op basis van voorgaande vaststellingen niet geloofwaardig bevonden. Dergelijke stukken hebben slechts waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in uw hoofde duidelijk niet het geval is. Dit geldt eveneens voor het medische verslag dat u neerlegt en de omstandigheden van het overlijden van uw vader die vermeld staan op de overlijdensakte. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS het vermoeden heeft dat deze documenten niet authentiek zijn, ook al beweert u van wel. Het is duidelijk dat de drie stempels, waarvan u beweert dat ze de documenten tot originelen maken, fotokopieën zijn. Dit valt enerzijds op te merken op basis van de printinkt, alsook op basis van de onderste stempel op de overlijdensakte die gedeeltelijk wegvalt. Bovendien, en zoals al werd opgemerkt, kan er geen geloof worden aan uw relaas. De overige documenten die u neerlegt, met name met betrekking tot uw elektrozaak, hebben louter betrekking op deze zaak, niets meer en niets minder.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling

te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. Anno 2016-2017 nam het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 23 april 2018) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfossen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook nietmilitaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinaï 2018’, die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen

om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de rechtspraak van de Raad van State van 25 september 1986 nr. 26.933, artikel 8 *juncto* artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en dat hieruit geenszins blijkt dat er een afweging is gemaakt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de Staat anderzijds terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en integendeel de schade die aan verzoeker zou worden berokkend enorm is. Verzoeker vervolgt dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker stelt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen en dat niet vergeten mag worden dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden.

Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt: "Dat de Commissaris Generaal het vooreerst bedenkelijk vindt dat verzoeker geen verklaring kon bieden waarom de situatie plots escaleerde en de Heer R.(...) A.(...) A.(...), hoewel hij voorheen slechts tot mondelinge bedreigingen overging, plots de vader van verzoeker vermoordde;

Dat verzoeker evenwel afdoende verklaring bood voor deze wending en escalatie; Dat verzoeker immers gedurende maanden mondeling werd bedreigd, waaraan hij geen gevolg verleende, hetgeen duidelijk in het verkeerde keelgat is geschoten, temeer nu verzoeker als Koptische christen, niet gehoorzaamde;

Dat bij het laatste bezoek aan de elektrozaak er dan ook opnieuw discussie ontstond, waarop de stoppen van de Heer R.(...) A.(...) A.(...) zijn doorgeslagen en hij uiteindelijk messteek aan de vader van verzoeker toebreacht, met de dood tot gevolg;

Dat verzoeker er verder wel weet van had wie de Heer R.(...) A.(...) A.(...), als belangrijke man binnen de moslimgemeenschap was, doch vanzelfsprekend geen details uit diens privé leven kon weergeven;

Dat verzoeker verder geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de plaats waar verzoeker zich bevond op het ogenblik dat messteek aan diens vader werd toegebracht;

Dat verzoeker zich inderdaad in het magazijn van de winkel bevond, hetgeen zich boven en aan de achterkant van de winkel bevindt;

Dat het verder aannemelijk is dat verzoeker niet heeft kunnen peilen naar de bedreigingen welke A.(...) ondervond, nu deze laatste vermoedelijk uit angst dat hem hetzelfde lot als dit van de vader van verzoeker te wachten zou staan, ieder contact met verzoeker vermeed;

Dat het verzoeker daarnaast niet kwalijk kan worden genomen dat hij tijdens diens korte verhoor voor Dienst Vreemdelingenzaken, de feiten beknopt weergaf en slechts voor de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, diens asielrelaas gedetailleerd vertelde;

Dat verzoeker in de vragenlijst voor Dienst Vreemdelingenzaken tevens alle problemen welke hij in diens land van herkomst ondervond, en waarom hij diens land ontvluchtte, weergaf;

Dat verzoeker derhalve wel degelijk al diens problemen heeft aangehaald, doch hierop voor Dienst Vreemdelingenzaken niet verder op kon ingaan, nu men hem steeds inperkte door te stellen dat hij voor de Commissaris-generaal zijn problemen uitgebreider kon bespreken en er voor Dienst Vreemdelingenzaken slechts beperkt gehoor zou worden afgenomen;

Dat verzoeker er derhalve vanuit ging dat hij diens problemen verder kon toelichten in het meer uitgebreide interview voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, reden waarom er niet werd ingegaan op alle details inzake de problemen welke verzoeker ondervond in diens land van herkomst;

Dat verzoeker uiteindelijk, toen hij vaststelde dat hij geen hoop meer diende te koesteren dat hij diens oude leven opnieuw zou kunnen oprakelen en dat de problemen zich zouden oplossen, besloot om het land te verlaten;

Dat verzoeker, na verloop van enkele maanden, nadat hij alles een plaats had kunnen geven, diende vast te stellen dat dit een utopie betrof;

Dat verzoeker immers als kopt geen beroep kan doen op bescherming van de autoriteiten;

Dat niet-islamieten inderdaad een minderheid vormen en de politiediensten voornamelijk zijn bemand door moslims;

Dat bovendien organisatie van diens vertrek geruime tijd in beslag nam;

Dat het verder algemeen geweten is dat Koptische christenen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims, waarbij deze problemen zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat zij het leven in Egypte ondraaglijk maken;

Dat verzoeker zich dan ook ter bescherming van diens leven en dit van zijn familie en tevens op aanraden van zijn familie, genoodzaakt zag het land te ontvluchten;

Dat verzoeker tenslotte niet meedeelde dat hij in Alexandrië heeft gewoond, is eveneens aannemelijk, nu verzoeker slechts diens officiële verblijfplaatsen heeft weergegeven en niet plaats, waar hij noodgedwongen, ondergedoken diende te leven;

Dat verzoeker dan ook zeer formeel is dat de feiten zich hebben voorgedaan, zoals door hem werd verklaard;

Dat de verklaringen van verzoeker daarnaast ondersteund worden door de praktijk, evenals de stukken welke door verzoeker werden voorgelegd, die de door verzoeker ondervonden problemen ondersteunen en hiervan bewijs opleveren;

Dat de verklaringen van verzoeker dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn en worden ondersteund door de door verzoeker voorgelegde stukken;

Dat de Commissaris Generaal bovendien bevestigt dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen en de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is !!!, inzoverre dat de praktijk dan ook aanleunt bij het asielrelaas van verzoeker;

Dat de Commissaris Generaal tenslotte niet betwist dat verzoeker Koptisch christen is;

De verklaringen van verzoeker kunnen bovendien zonder meer een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway, J., The law of refugee status, Buttersworths, Toronto-Vancouver, 1991,; 84)

De verklaringen van verzoeker zijn bovendien zonder meer coherent en plausibel en niet in strijd met de algemeen bekende feiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 205)

Bovendien kan de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 203-204)''

Wat de subsidiaire bescherming betreft, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele motivering geeft waarom hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend. Verzoeker benadrukt dat uit de Memorie van Toelichting bij de "Wet" blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, en dat het begrip willekeurig geweld wijst op een algemene situatie en niet verzoenbaar is met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen. Verzoeker voert aan dat hij op geen enkele bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen en hij derhalve bij terugkeer naar Egypte een vogel voor de kat is. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat hij een Koptische christen is, ten gevolge waarvan hij in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen. Bovendien blijkt uit algemeen gekende informatie en rapporten dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, hetgeen evenmin wordt ontkend. Uit niets blijkt dat de situatie heden verbeterd is, integendeel bevestigen de ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, des te meer de penibele situatie waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden, aldus nog verzoeker, die hieraan toevoegt dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is. Verzoeker wijst er in dit verband op dat ook het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van een Koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Bovendien is ook de algemene veiligheidssituatie alarmerend, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is, en dat hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten worden verleend. Hij besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing nalaat een passende belangenafweging te maken en dat geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Hij poneert dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden en dat zulks indruist tegen de principes van een rechtsstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM. Hij herhaalt dat ook het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van een Koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.2. Op 19 november 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij aangeeft dat zijn problemen reeds vijf à zes maanden voor de moord op zijn vader begonnen waren doch hij geen bevredigende verklaring geeft waarom zijn belager, die het tot dan toe slechts bij woorden had gehouden en hen slechts sporadisch, om de twee maanden, had opgezocht, het plots nodig achtte om zijn vader te vermoorden, (ii) hij bitter weinig, zo goed als niets kan vertellen over de man die hem bedreigd heeft, die het leven van zijn vader heeft ontnomen en die de reden is waarom hij zijn land heeft verlaten, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar hij was tijdens de moord op zijn vader en over het feit of hij al dan niet de camerabeelden overhandigde aan de politie, (iv) hij niets kan vertellen over zijn bewering dat A. bedreigd werd, (v) hij aangeeft dat hij enkele dagen na de moord op zijn vader bedreigd werd door familieleden van R. om zijn klacht in te trekken doch hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gesproken over deze dreigberichten, hij deze berichten ook niet kan voorleggen omdat deze volgens hem op zijn Egyptische simkaart staan, wat een zwak argument is vermits hij reeds in Egypte in zijn hoofd had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen zodat dan ook kan verwacht worden dat hij alles in het werk gesteld zou hebben om de bewijzen die hij heeft om zijn verhaal te staven voor te leggen, (vi) hij stelt dat R. en zijn familie 'grote mannen' zijn en ze gemakkelijk mensen kunnen vermoorden zodat er gezien deze bewering dan ook kan verwacht worden dat het voor hen weinig moeite zou gekost hebben om hem op efficiëntere manieren onder druk te zetten en de weinig overtuigende bedreigingen die hij schetst in dat opzicht dan ook niet stroken met het beeld dat hij over deze familie schetst, (vii) hij aangeeft dat hij drie maanden onderdook in Alexandrië in de hoop om terug te keren maar dat hij op basis van de

boodschappen die de priester ontving ertoe aangezet werd het land te verlaten doch hij slechts vage antwoorden geeft op de vragen wat de concrete aanleiding was om welke reden hij de hoop had opgegeven en waarop de priester zich baseerde toen hij zei dat er geen hoop meer was, (viii) hij in het begin van het onderhoud, wanneer hem gevraagd werd alle verblijfplaatsen op te sommen waar hij gewoond of verbleven heeft tot zijn vertrek naar België, alsook op de Dienst Vreemdelingenzaken naliert om zijn verblijf van drie maanden in Alexandrië te vernoemen, wat zijn geloofwaardigheid mede ondermijnt, (ix) hij stelt dat sinds 22 januari 2018, toen hij reeds in België was en zijn verzoek om internationale bescherming reeds was ingediend, het contact met priester E.S. gestopt was omdat hij geen zin meer had, ongeïnteresseerde houding welke niet strookt met iemand die een dermate vrees heeft voor vervolging in zijn land van herkomst, temeer daar hij aangeeft dat hij op aanraden van priester E.S. het land heeft verlaten en hij tevens een spilfiguur was in het doorgeven van boodschappen, (x) hij wel aangeeft dat hij via een vriend de zaak opvolgt maar hij, wanneer hem gevraagd werd dit te concretiseren, wederom niets overtuigend geeft, (xi) de kopieën van zijn geboorteakte en zijn identiteitskaart betrekking hebben op zijn identiteit en door het CGVS niet in vraag worden gesteld, hij geen afdoende verklaring geeft waarom hij zijn paspoort niet voorlegt, uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat hij zijn visum van Nederland in Jordanië heeft aangevraagd, om welke reden zijn geloofwaardigheid meer en meer in vraag wordt gesteld, de processen-verbaal, het medisch verslag in verband met het overlijden van zijn vader en de overlijdensakte van zijn vader slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in zijn hoofde duidelijk niet het geval is, het CGVS bovendien het vermoeden heeft dat deze documenten niet authentiek zijn vermits het duidelijk is dat de drie stempels, waarvan hij beweert dat ze de documenten tot originelen maken, fotokopieën zijn en de documenten met betrekking tot zijn elektrozaak louter betrekking hebben op deze zaak, niets meer en niets minder, (xii) hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en (xiii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden gevolgd waar hij in het eerste middel stelt dat uit alle door hem opgesomde normen voortvloeit dat de motivering afdoende moet zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker met deze uiteenzetting enkel en alleen de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht beoogt aan te tonen. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 juni 2018 (CG nr. 1718241), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de Staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

In zoverre verzoeker de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM betreft in zijn betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers verklaringen zijn immers over de hele lijn dermate vaag en weinig doorleefd dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

2.6.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing vooreerst wordt overwogen: *"U geeft aan dat de problemen reeds een vijf à zes maanden vóór de moord op uw vader begonnen waren. U zegt dat R.(...) A.(...) A.(...) u om de twee maanden benaderde met de vraag uw winkel op vrijdag te sluiten, maar dat dit evenwel louter om discussies ging (CGVS p.7). U meermaals de kans geboden te verduidelijken om welke reden de problemen, twee weken voor de moord op uw vader, dan escaleerden, zegt u "omdat ik niet geluisterd had naar hem." en geeft u aan dat het hem gek gemaakt had dat een christen tegen hem ingaat (CGVS p.7-8). Het CGVS vindt deze verklaring weinig bevredigend om te verduidelijken om welke reden de problemen escaleerden en uw vader het plots met zijn leven moest bekopen. U kan totaal niet verklaren waarom uw belager, die het tot dan toe slechts bij woorden had gehouden en jullie slechts sporadisch, om de twee maanden, had opgezocht het plots nodig achtte uw vader te vermoorden. U werd bovendien gevraagd alles te vertellen wat u weet over R.(...) A.(...) A.(...). Het CGVS stelt vast dat u bitter weinig, zo goed als niets, weet te vertellen over hem. U geeft aan dat niemand weet wat hij doet en u verwijst zonder meer naar het gegeven dat zijn vader een zaak heeft (CGVS p.8). Wanneer u aangeeft dat u sinds een vijf à zestal maanden voor de moord op uw vader met R.(...) A.(...) A.(...) in aanraking kwam, wordt er van u verwacht meer te kunnen vertellen over hem. Er wordt van u verwacht een gedetailleerder beeld van hem te schetsen daar deze u bedreigd heeft, het leven van uw vader heeft ontnomen en hij de reden is waarom u uw land heeft verlaten. Het is dan ook totaal niet geloofwaardig dat u blijkbaar niets ondernomen heeft om informatie over hem te vergaren, noch blijkt uit uw verklaringen dat u uw contacten binnen de kerk op hem zou hebben aangesproken."*

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Immers, waar hij uiteenzet *"Dat de Commissaris Generaal het vooreerst bedenkelijk vindt dat verzoeker geen verklaring kon bieden waarom de situatie plots escaleerde en de Heer R.(...) A.(...) A.(...), hoewel hij voorheen slechts tot mondelinge bedreigingen overging, plots de vader van verzoeker vermoordde;*

Dat verzoeker evenwel afdoende verklaring bood voor deze wending en escalatie; Dat verzoeker immers gedurende maanden mondeling werd bedreigd, waaraan hij geen gevolg verleende, hetgeen duidelijk in het verkeerde keelgat is geschoten, temeer nu verzoeker als Koptische christen, niet gehoorzaamde;

Dat bij het laatste bezoek aan de elektrozaak er dan ook opnieuw discussie ontstond, waarop de stoppen van de Heer R.(...) A.(...) A.(...) zijn doorgeslagen en hij uiteindelijk messteek aan de vader van verzoeker toebreacht, met de dood tot gevolg;", komt hij niet verder dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter nog steeds geen bevredigende uitleg geeft om welke reden de problemen plots dusdanig escaleerden dat zijn vader het met zijn leven moest bekopen. De Raad acht het bovendien onaanvaardbaar dat verzoeker zo goed als niets kan vertellen over de man die hem naar eigen zeggen maanden lang lastig viel om zijn zaak op vrijdag te sluiten, die hem heeft bedreigd, die het leven van zijn vader heeft ontnomen en die de reden is waarom hij Egypte heeft verlaten. Aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd om alles te

vertellen wat hij weer over R.A.A., stelde hij slechts *"Ik weet niet, niemand weet wat hij doet. Zijn vader heeft een zaak, hij verkoopt geen elektro, maar andere toestellen zoals stopcontacten, brico."* Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker ook nog aan dat R.A.A. behoorde tot een groepering. Hij kon echter niet verduidelijken om welke groepering het gaat en hield het op *"Salafistische groepering"* (administratief dossier, stuk 7, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Het hoeft geen betoog dat verzoekers uitermate vage en nietszeggende verklaringen en zijn nagenoeg volstrekte onwetendheid over de man die de aan de oorzaak ligt van zijn problemen en die de reden is waarom hij zijn land heeft verlaten, zijn algehele geloofwaardigheid ernstig ondermijnt.

Immers, aangezien verzoeker aangeeft dat de problemen met R.A.A. reeds vijf à zes maanden voor de moord op zijn vader begonnen waren, acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat hij al die tijd klaarblijkelijk niets heeft ondernomen om, al dan niet via zijn contacten binnen de kerk, meer concrete informatie over deze man te vergaren. Het was voor verzoeker immers belangrijk te weten met wie hij precies te maken had teneinde de ernst van de problemen met en van de bedreigingen uitgaande van R.A.A. te kunnen inschatten. Dit klemde des te meer daar verzoeker later tijdens het gehoor nog vaagweg aangeeft dat R.A.A. en zijn familie 'grote mannen' zijn, dat bekend is dat ze gewapend zijn en dat gemakkelijk mensen kunnen vermoorden (administratief dossier, stuk 7, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Zo het beeld dat hij schetst van R.A.A. en zijn familie op enige waarheid zou berusten, en indien R.A.A. inderdaad een belangrijke man binnen de moslimgemeenschap is zoals nog wordt gesteld in het verzoekschrift, acht de Raad het des te ongeloofwaardiger dat verzoeker niet meer kan vertellen over de man in kwestie. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.6.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt daarnaast correct vast dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende gehoren tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over waar hij was tijdens de moord op zijn vader: *"Ook stelt het CGVS een tegenstrijdigheid vast wanneer het gaat over waar u was tijdens de moord op uw vader. U verklaart bij DVZ "Op een dag kwam hij (R.(...) A.(...) A.(...)) naar onze zaak. Ik was boven, mijn vader was beneden. R.(...) stak mijn vader met een mes en sloeg op de vlucht. ... Ik kwam naar beneden en ik bracht mijn vader meteen naar het ziekenhuis."* (zie Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Evenwel geeft u bij het CGVS een andere versie van de feiten, u zegt dat u het niet met uw eigen ogen gezien heeft, maar dat u wel aanwezig was in de zaak en u geeft vervolgens meer verduidelijking door een tekening te maken op het blad van de tolk *"Kijk, je hebt kantoor/etalage, dan ga je langs deur naar magazijn en ik zat in het magazijn."* en bevestigt u dat u op dezelfde verdieping als uw vader was, louter afgescheiden door een deur (CGVS p.8). U hiermee geconfronteerd, zegt u dat het bij DVZ waarschijnlijk fout begrepen is (CGVS p.8). De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar u was op een dermate ingrijpend moment in uw leven, met name de moord op uw vader, is weinig geloofwaardig, dat hoeft verder geen betoog." Verzoeker betwist in het verzoekschrift dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en stelt dat hij zich inderdaad in het magazijn van de winkel bevond, hetgeen zich boven en aan de achterkant van de winkel bevindt. Hij geeft hiermee andermaal een nieuwe versie van de feiten in een poging zijn verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, waarmee hij er echter niet in slaagt de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen uit te klaren. Dat het magazijn zich deels boven en deels aan de achterkant van de winkel bevindt valt immers niet te rijmen met verzoekers verklaring dat zijn zaak de eerste verdieping van het gebouw is en dat hij met zijn ouders in een appartement boven de zaak woonde (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en stuk 7, notities persoonlijk onderhoud, p. 4.). Verzoeker verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk en ondubbelzinnig *"We woonden boven de zaak. (...) Ik was boven, mijn vader was beneden. R.(...) stak mijn vader met een mes en sloeg op de vlucht. (...) Ik kwam naar beneden en ik bracht mijn vader meteen naar het ziekenhuis."* (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Deze verklaringen, die niet voor interpretatie vatbaar zijn, staan volledig haaks op wat verzoeker liet optekenen tijdens het persoonlijk onderhoud en waar hij aan de hand van een tekening bevestigde dat hij zich op het ogenblik van de feiten in het magazijn op dezelfde verdieping als zijn vader bevond, louter gescheiden door een deur (administratief dossier, stuk 7, notities persoonlijk onderhoud, p. 8). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat ook met reden dat deze tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.6.3. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat zijn buurman A., tevens christen, getuige was van de aanval op zijn vader. A. zou echter nadien afstand hebben gedaan van zijn verklaringen als getuige. Verzoeker verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken: *"Het bleek dat hij door R.(...) bedreigd werd. A.(...) is niet verschenen voor de rechter, hij werd zo erg bedreigd dat hij niet meer durfde getuigen bij de rechter."* (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde verzoeker dat A. niet naar de rechtbank ging omdat hij bedreigd werd (administratief

dossier, stuk 7, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Verzoeker kan echter geen details verschaffen over deze bedreigingen, naar eigen zeggen omdat A. elke confrontatie met hem mijdt, hetgeen hij nogmaals herhaalt in het verzoekschrift. Verzoeker geeft hiermee echter geen valabele verklaring voor zijn onwetendheid omtrent de bedreigingen die A. zou hebben ontvangen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij zijn (beperkte) informatie in dit verband bekomen heeft van een vriend, via wie hij de zaak vanuit België opvolgt (administratief dossier, stuk 7, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-10). Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk waarom verzoeker via deze vriend, die persoonlijk met A. heeft gesproken en die zijn informatie dus uit eerste hand heeft verkregen, niet meer details zou kunnen bekomen.

Daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat de getuigenis van A. cruciaal is in de rechtszaak in verband met de moord op zijn vader en dat de zaak telkens wordt uitgesteld zolang A. niet verschijnt als getuige (administratief dossier, stuk 7, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-10), mag worden verwacht dat hij meer interesse zou vertonen en dat hij duidelijk kan toelichten op welke wijze A. door de familie van R.A.A. werd bedreigd. Verzoekers onwetendheid in dit verband haalt zijn geloofwaardigheid verder onderuit.

2.6.4. Verzoekers geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat hij verklaart dat hij enkele dagen na de moord op zijn vader bedreigd werd door familieleden van R.A.A. om zijn klacht in te trekken en hij hierbij aangeeft dat hij verbaal bedreigd werd alsook dat hij drie dreigberichten ontving doch hij deze berichten niet kan voorleggen en hij hiervoor geen afdoende verklaring geeft. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar hij dienaangaande in de bestreden beslissing opmerkt: *"Hierbij dient tevens aangevuld te worden dat u gevraagd werd of u deze berichten kon voorleggen (CGVS p.8). U gebruikt een zwak argument dat u dit niet kan omdat deze op uw Egyptische simkaart staan (CGVS p.8). Het CGVS stelt vast dat u reeds in Egypte in uw hoofd had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, uw zus informeerde u immers dat u naar België diende te gaan (CGVS p.7). Er kan dan ook verwacht worden dat u alles in het werk gesteld zou hebben om de bewijzen die u heeft om uw verhaal te staven voor te leggen."* Verzoeker gaat in het verzoekschrift volledig voorbij aan deze vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.6.5. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij uiteindelijk, toen hij vaststelde dat hij geen hoop meer diende te koesteren dat de problemen zouden opgelost geraken en hij zijn oude leven opnieuw zou kunnen opnemen, besloot om het land te verlaten, slaagt verzoeker er nog steeds niet in te concretiseren wat de concrete aanleiding was om welke reden hij de hoop had opgegeven en waarop de priester zich baseerde toen hij zei dat er geen hoop meer was. Er wordt aldus geen afbreuk gedaan aan de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct overweegt als volgt: *"Verder stelt het CGVS vast dat u aangeeft dat u drie maanden onderdook in Alexandrië in de hoop om terug te keren, maar dat u op basis van de boodschappen die de priester ontving, ertoe aangezet werd het land te verlaten (CGVS p.7, 9-10). Het CGVS heeft verschillende pogingen gedaan u te bevragen wat de concrete aanleiding was om welke reden u de hoop had opgegeven, maar ook hier antwoordt u vaag op de vragen (CGVS p.9). U gevraagd op wat de priester zich baseerde toen hij u zei dat er geen hoop meer was, zegt u zonder meer dat u teveel problemen hoorde en verwijst u naar incidenten die zich voordeden in Egypte (CGVS p.9, 10). Het hoeft niet te verwonderen dat de woorden van de priester "Die mensen zijn omgekomen omdat ze geen problemen hadden, laat staan iemand die problemen heeft, vertrek maar." (CGVS p.9) evenmin kunnen overtuigen, daar deze op zijn zacht gezegd weinig concreet zijn.. Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen niet bijdragen om uw beweerde vrees te staven."*

2.6.6. Tot slot herhaalt verzoeker zijn eerdere uitleg dat hij aanvankelijk niet meedeelde dat hij in Alexandrië heeft gewoond omdat hij slechts zijn officiële verblijfplaatsen heeft weergegeven en niet de plaats waar hij noodgedwongen ondergedoken diende te leven. Nochtans werd aan verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd om een opsomming te geven van de verschillende plaatsen waar hij heeft verbleven vanaf zijn geboorte tot zijn vertrek naar België (administratief dossier, stuk 7, notities persoonlijk onderhoud, p. 3) zodat deze uitleg de Raad niet overtuigt.

2.6.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar nog wordt uiteengezet dat (i) hij stelt dat R. en zijn familie 'grote mannen' zijn en ze gemakkelijk mensen kunnen vermoorden zodat er gezien deze bewering dan ook kan verwacht worden dat het voor hen weinig moeite zou gekost hebben om hem op efficiëntere manieren onder druk te zetten en de weinig overtuigende bedreigingen die hij schetst in dat opzicht dan

ook niet stroken met het beeld dat hij over deze familie schetst, (ii) hij stelt dat sinds 22 januari 2018, toen hij reeds in België was en zijn verzoek om internationale bescherming reeds was ingediend, het contact met priester E.S. gestopt was omdat hij geen zin meer had, ongeïnteresseerde houding welke niet strookt met iemand die een dermate vrees heeft voor vervolging in zijn land van herkomst, temeer daar hij aangeeft dat hij op aanraden van priester E.S. het land heeft verlaten en hij tevens een spilfiguur was in het doorgeven van boodschappen, (iii) hij wel aangeeft dat hij via een vriend de zaak opvolgt maar hij, wanneer hem gevraagd werd dit te concretiseren, wederom niets overtuigend geeft en (iv) de kopieën van zijn geboorteakte en zijn identiteitskaart betrekking hebben op zijn identiteit en door het CGVS niet in vraag worden gesteld, hij geen afdoende verklaring geeft waarom hij zijn paspoort niet voorlegt, uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat hij zijn visum van Nederland in Jordanië heeft aangevraagd, om welke reden zijn geloofwaardigheid meer en meer in vraag wordt gesteld, de processen-verbaal, het medisch verslag in verband met het overlijden van zijn vader en de overlijdensakte van zijn vader slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in zijn hoofde duidelijk niet het geval is, het CGVS bovendien het vermoeden heeft dat deze documenten niet authentiek zijn vermits het duidelijk is dat de drie stempels, waarvan hij beweert dat ze de documenten tot originelen maken, fotokopieën zijn en de documenten met betrekking tot zijn elektrozaak louter betrekking hebben op deze zaak, niets meer en niets minder. Ook deze motieven, die bijdragen aan verzoekers algehele ongeloofwaardigheid, blijven aldus onverminderd overeind en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.8. Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens de gehoren in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben bij het uiteenzetten van zijn relaas. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

2.7.1. De argumentatie in het verzoekschrift dat uit algemeen gekende informatie en rapporten blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, dat uit niets blijkt dat de situatie heden verbeterd is, dat integendeel de ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, des te meer de penibele situatie bevestigen waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden, dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, dat het algemeen geweten is dat Koptische christenen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims, waarbij deze problemen zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat zij het leven in Egypte ondraaglijk maken en dat hij zich dan ook ter bescherming van zijn leven genoodzaakt zag het land te ontvluchten, volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013 en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (*"Country Policy and Information Note. Egypt: Christians"* van UK Home Office van juli 2017 en COI Focus *"Egypte. Veiligheidssituatie"* van 23 april 2018) en de aan de Raad op 19 november 2018 overgemaakte COI Focus *"Egypte. Veiligheidssituatie"* van 7 juni 2018, blijkt evenwel dat eind 2013 de religieuze rust langzaam terugkeerde. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren Koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor

religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. In 2016 en 2017 neemt het geweld tegen de Koptische gemeenschap opnieuw toe en plegen de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. In een videoboodschap in december 2016, na een aanval op een Koptische kerk in Caïro, kondigt de IS Misr aan dat het zijn campagne tegen de christenen zal opvoeren. Tientallen Koptische families vluchten eind 2016 en begin 2017 uit de noordelijke Sinai, nadat een achttal van hun geloofsgenoten vermoord zijn in en rond al Arish.

In dezelfde periode doen er zich nog andere gewelddaden voor van de IS Misr en de Wilayat Sinai tegen christenen en christelijke instituties. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op Koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en Koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van Koptische burgers.

Waar verzoeker nog opwerpt dat het Commissariaat-generaal bovendien bevestigt dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen en dat de situatie van de Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, wijst de Raad erop dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Integendeel, hij verklaarde uitdrukkelijk dat er, behalve de door hem uiteengezette asielmotieven, geen andere redenen zijn die aanleiding gaven tot zijn vertrek uit Egypte (administratief dossier, stuk 7, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoeker brengt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift evenmin concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.7.2. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het arrest "*M.E. c. France*" (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013, benadrukt de Raad dat uit dit arrest van het EHRM evenwel evenmin kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In onderhavig arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat hij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de minimum level of severity vereist voor artikel 3 van het EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn

veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof heeft daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest). Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 van het EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofdte van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker noch middels zijn verklaringen, noch aan de hand van de door hem bijgebrachte documenten aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 van het EVRM zou dienen te vrezen.

2.8.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Egypte wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar Egypte het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 23 april 2018), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 19 november 2018 overgemaakte update (COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 7 juni 2018) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Met de loutere stelling dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Egypte alarmerend is, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwait en al Arisch, de noordelijke districten van de *“North Sinai”* provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanfalten uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-

Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinaï in Sinaï maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Caïro en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Caïro en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8.3. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden waarom hem het subsidair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, feitelijke grondslag mist. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont immers aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS